

**[Forsvarsministeren.]**

til Forhandling om en Ordning, der bygger paa væsentlig mindre Styrker end den nugældende, en væsentlig billigere Ordning end den nugældende — saa begynder vi at kunne tale om Forhandling. Men det ærede Medlem og hans Parti vil da ikke mene, at de kan naa Enighed med os om en Ordning, godkendt af den militære Sagkundskab. Det er saa meget mere ørkesløst at forhandle med det konservative Folkeparti, som det er aldeles aabenbart, at ikke en Gang selve Partiet indadtil kan enes om et Forslag. Hvordan skal de kunne naa til Enighed med os, naar de ikke en Gang selv kan naa til Enighed!

Det ærede Medlem sagde til Slut, at han ansaa de ekstraordinære Bevillinger paa 4½ og 5 Mill. Kr., som jeg har stillet Ændringsforslag om at yde, for at være for smaa. Det er min Tro, at det vil være fuldt ud tilstrækkeligt. Dog kan jeg sige, at naar en Sag skal realiseres, kan det hælde, at der kan komme uforudsete Forhold frem, og det er givet, at man maa søge ekstra Bevillinger, hvis det viser sig, at de forhaandenværende er for smaa, men jeg anser det for aldeles sikkert, at de Bevillinger, jeg her har stillet Forslag om, vil være tilstrækkelige.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Sagen. Der kunde være god Grund til at anstille Betragtninger baade over Venstres og det konservative Folkepartis Stilling, men det er jo en anden Behandling, vi har her i Dag, og efter den følger en tredje Behandling med den virkelige politiske Diskussion, vi maa have, og derfor har jeg indskrænket mig til nu at omtale de Ting, som Debatten i Gaar har givet mig Anledning til at nævne. Jeg anbefaler de Ændringsforslag, jeg har stillet, til Vedtagelse og takker Fler-tallet for den Stilling, det har taget til Lovforslaget.

**Formanden:** Efter den udførlige Forhandling i Gaar angaaende Ændringsforslagene og Paragrafferne vil jeg anmode ærede Medlemmer om at holde sig til Ændringsforslagene og Paragrafferne og opsætte den almindelige Drøftelse til tredje Behandling.

**I. A. Hansen:** Den ærede Ordfører Hr. Jesper Simonsen var i Gaar saa venlig at udstre til mig en Række Formaninger, som jeg naturligvis takker ham for, og som jeg skal lægge mig paa Sinde i Forhold til den Vægt, jeg tillægger dem. I øvrigt ønskede den ærede Ordfører at fortsætte Diskussionen med mig om de manglende Befalingsmænd. Jeg ved nu ikke til hvilken Nytte.

Den ærede Ordfører indrømmede mig jo nemlig i sit første Indlæg i Gaar, at hvis man drog den yderste Konsekvens af Forslaget her, nemlig en Udrykning med fuld Styrke, med alle de 16 000 Mand, forholdt det sig rigtigt, som jeg havde paastaet, at saa manglede der en god Del Befalingsmænd. Ja, med den Indrømmelse kunde jeg være fuldkommen tilfreds. Naturligvis maa man drage den fulde Konsekvens af en Militærordning, naturligvis maa man regne med, at den kan blive brugt i sin fulde Udstrækning, navnlig naar Udstrækningen er saa yderst ringe, som den er i dette Tilfælde. Hvis man har 16 000 Mand at stille paa Benene, maa man naturligvis ogsaa sørge for, at de i givet Tilfælde kan blive kommanderet, hvad har man dem ellers for? Men der er altsaa ikke Befalingsmænd til den fulde Vagtstyrke, naar den rykker ud med 16 000 Mand. Nu sagde den højtærede Forsvarsminister for nylig, at der havde jo ikke været Mobilisering siden 1864, og efter den nuværende Ordning var der heller ikke Befalingsmænd nok, hvis der skulde rykkes ud til Mobilisering. Det maa jeg bestride. Det er der, de kan i hvert Tilfælde skaffes i Henhold til Lovens Bestemmelser.

Den ærede Ordfører sagde saa noget om, at det var helt forkert, som af mig paastaet, at man udstykker Enhederne, naar hele Styrken indkaldes. Den ærede Ordfører sagde herom, det staar Spalte 5164:

„Men, siger det ærede Medlem“ — altsaa jeg — „naar nu hele Mandskabet, alle 16 000 Mand, skal indkaldes, faar man denne Fordobling af Afdelingerne. Det er jo forkert. Det er ikke, som det ærede Medlem sagde og tror, en Udstykning, som sker, naar alle 16 000 indkaldes.“

Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener med denne Paastand. Han kan jo blot læse det første Spørgsmaal, Udvalget har stillet til Forsvarsministeren. Det lyder saaledes:

„Hvorledes udvikles „i fornødent Fald“ de 5 Afdelinger til 10, og hvorledes bliver disse 10 Afdelinger forsynet med Mandskab, organiseret og enkadreret?“

Lige overfor staar Forsvarsministerens Svar, som lyder saaledes:

„Naar Korpset udvikles til 10 Afdelinger, sker dette ved, at *Antallet* af de ovenfor anførte Afdelinger fordobles.“

Ja, det staar der virkelig. Hvorledes kan den ærede Ordfører saa paastaa, at det er forkert, hvad jeg har sagt i denne Forbindelse? Paa Side 15 og 17 i Betænkningen forklarer den højtærede Forsvarsminister udførligt og i Enkeltheder, hvorledes Vagtkorpset grupperes under Bevogtningsfor-